

Tudi z našim življenjem je takó. Le malo časa prebivamo v tej solznej dolini, katera je samó pripravna na drugo lepšo domovino, katera nam ne otide, ako čas dobro porabimo in se z dobrimi deli oskrbimo. Na delo torej, dragi čitateljčki moji, v novem letu 1889., izvestno se ne bodete kesali. V zlatih nebesih, kjer bomo potem prebivali na veke, povrne nam se naš trud tisočkrat — tisočkrat!

Janko Barle.

Pot v nebesa.

Bilo je na sveti večer. Vsi ljudjé so se radovali rojstva Odrešenikovega, le Vladko je ležal bolan v postelji, poleg njega pa sta stala žalostna roditelja in sestra njegova ljuba. Vladko je vže dlje časa ležal bolan in pre-mišljal, kako srečni so njegovi továriši, ki se zdaj na polji igrajo s snegom in vozijo na brzih sanéh. Vprašal je torej mater: „Oj mati moja ljuba, ali bodem še dolgo moral ostati v postelji, ali ne smem še vstati, da bi se malo poigral na snegu s svojimi továriši?“

„Ne smeš še nè vstati, dete moje, ker si še preveč slabo, a ljubi Bog bode dal, da kmalu popolnoma ozdraviš in potlej bodeš smel tudi ti na polje, da se malo poigraš na svojih malih sanéh.“

„A jaz nimam še sani, kakor je imajo moji továriši!“

„Z zdravjem ti Bog pošlje tudi saní; samó potrpi in zaupaj na dobrega Boga!“

„Jaz, mati moja, upam na ljubega Boga, a mislim si vedno, da je ljubi Bog morda pozabil na mene, pa ne vé, da bi jaz tako rad imel majhene saní, kakeršne imajo moji továriši.“

„Bog vse vé, pa vé tudi to, kar si kdo misli in želi; on pozna tudi tvoje želje, samó potrpi Vladko moj dragi, saj veš, da je potrpežljivim Bog obljubil ne-beško kraljestvo!“

„Nebeško kraljestvo!“ reče Vladko ter globoko vzdihne, takój na to se malo zamisli. Za nekaj časa zopet vpraša mater: „In kako je tam v nebeškem kra-ljestvu? Ali je tam lepo?“

„Dà, dà, lepo, prav lepo. Tam je prava sreča in večno veselje domá.“

„In kako se pride v nebesa, mati? Jaz bi tako rad šel tjà, ker moram tukaj toliko trpeti a v nebesih bi mi tega ne bilo treba!“

„Ako bodeš hodil vedno le po pravem poti, potlej prideš tudi ti v nebeško kraljestvo,“ reče mati in se obrne v stran, da si otáre solzé, ker zazdelo se jej je, da bi njen dobri Vladko utegnul poprej biti v nebesih, kakor si on sam misli. Potem se zopet obrne k njemu, nasmehne se mu po sili in reče: „Daj, daj, sinek moj, izbij si take misli iz glave, ker si še premajhen, da bi te vže zdaj ljubi Bog prestavil s tega svetá v nebeško kraljestvo, a glédi, da se umiriš in malo zaspíš; spanje te bode okrepilo, da tem prej zopet ozdraviš.“

Vladko je slušal mater, zatisnil oči, kakor bi spal; mirno je ležal, in zdelo se mu je, kakor bi gledal v neko rajsko svetlobo.

In res je bila na sveti večer vsa soba tako lepó razsvetljena, kakor še nikoli poprej. V jednom kotu tam na mizi je stalo lepo božično drevesce, nakiteno z mnogimi svečicami, jabolki, pozlačenimi orehi, slaščicami, a pod drevescem je bilo vse polno lepih darov, ki jih je prinesel Božič bolnemu Vladku; zna se, da so bile mej drugimi darovi tudi male saní, kakeršne si je Vladko želel. — Vladko si oči mane, da bi videl, ali je vse to tudi res, kar je gledal, in ko se prepriča, da je, bil je zeló vesel in zdelo se mu je, kakor bi ne bil več bolan, čutil se je krepkega in takó lahkega, da bi takój vstal in šel gledat te prelepe darove. In zakaj ne bi vstal, doklej bode pač moral še v postelji ostati?

Ta velika radost ga je zeló razvnela. Zopet zatisne oči, ali spatí ne more; vsaj zdelo se mu je takó. In ko za nekaj časa zopet odprè oči, ne vidi nikogar več okolo sebe. Prav na lahko skoči iz postelje, ogrne se v gorko odejo, zagrabí vesel svoje male saní in zdirja z njimi na ulice. Tù sede na saní, in koliko veselje! ko vidi, da saní kar same tekó. Hitel je naprej po zmrzlem snegu vedno dalje in dalje, preko dolin, vodâ — vedno po pravem poti.

„Iti moram vedno po pravem poti, ako želim priti v nebesa,“ dejala mi je mati, „in to je dobro, da mi saní tako gladko naprej drskajo.“

Bil je vže daleč iz doma, ko ugleda na nekej livadi mnogo otrok, ki prhki sneg stiskavajo v kepice in se igrajo. Vladko obstoji in vpraša otroke, če vedó, kako daleč je še do nebes.

Otroci temu vprašanju ne vedó pravega odgovora. Samó najstarejši izmed njih reče mu, da je to še zeló zeló daleč, in bolje stori, če ostane pri njih in se igra s prhkim snegom.

Ali Vladko neče, da bi ostal pri njih, ker se mu je treba podvzati v nebesa. Otroci upijejo za njim: „Z Bogom, Vladko! Drži se le vedno ravnega pota!“ — Vladko otide dalje. Po dolgem potovanji ugleda samótno kmečko kočó, v kateri vsa družina sedi okolo mize, pôje prelepe božičnice in se prav prijetno zabava. Vladko si misli, da so to nebesa. Potrka na okno in prosi, da bi ga pustili v hišo. Gospodar ga prijazno vzprejme in reče: „Ljubi moj! ako si ubožen in želiš ostati v naši siromašnej koči, od sreca radi te vzprejmemo za svojega!“

„Nè, nè, ne morem ostati pri vas; jaz sem le mislil, da so tukaj pri vas nebesa, kamor sem namenjen na svojih brzih sanéh. Povejte mi, ali je še daleč od tù do nebes?“

„Na pravem poti si,“ reče mu domačin, „ali do nebes imaš še dokaj pota prehoditi. Po raznih potih bodeš še moral iti, ali drži se le vedno pravega pota, pa izvestno prideš v nebesa!“

Vladko se lepo zahvali ter oddirja dalje na svojih brzih sanéh. Pot je bil dosti težaven; zeló mrzlo je bilo, ali on se za vse to ni brigal, ker se mu je mudilo dalje, vedno dalje, da pride tem prej v nebesa. Zopet ugleda majhno kočó, v koči pa vidi dvoje starih ljudi, ki se prav prijetno zabavajo s svojimi vnuki. Vladko si misli: „To so nebesa!“ ter prosi, da bi mu odprli vrata. Starca, rekši ded in babica ga ljubeznivo vzprejmeta, ali rečeta mu, da pri njiju niso nebesa, pa da tudi nima več daleč do njih, samó naj ide dalje, a to vedno po pravem

poti, in skoraj pride tjà, kamor se je namenil. Naš Vladko ide dalje in ni mu bilo več treba dolgo potovati, ker bil je vže pred velikimi vrati, na katera je potrkal.

Sv. Peter odprè vrata in vpraša Vladka, kaj bi rad. Vladko odgovori, da želi v nebesa, da je hodil vedno po pravem poti, s katerega ni krenil nikoli, ter je zdaj tu pred nebeškimi vrati.

„Vse to je lepó od tebe, ljubi moj,“ reče mu sv. Peter, „ali tvoj čas za nebesa še ni dozórel, ti si še premlad, da bi te pustil vánje. No, ker si pa vže tukaj, počakaj malo, odprem ti vrata, da vsaj malo pogledaš v kraljestvo nebeško!“ To rekši, odprè sv. Peter prav malo nebeška vrata in Vladko pogleda noter. Oj, kolika krasóta, kolika svetlost! Koliko srečo, radost in veselje je občutil Vladko pri tem pogledu, tega popisati moje peró ne more. Vladko vzklikne ves iz sebe: „Oj, kako je tù krasno, prekrasno! Ali kako je to, da nikjer tukaj ne vidim svojega očeta, matere in sestrice svoje!“

„Njih tudi ne moreš videti tukaj, ker so še na zemlji, kjer se žalosté in britko jočejo po tebi, ker ležiš pólumrtev v svojej postelji. In o joj! če bi jim umrl, dolgo in dolgo bi žalovali po tebi, a ti v nebesa vender ne moreš poprej, dokler ne umrješ na zemlji. In zdaj le dobro pomisli, ali si še pri volji, da narediš svojima roditeljema toliko britke žalosti. Poglej samó tjà doli na zemljo, da vidiš, kako se jokata za tebój tvoja roditelja in sestrica tvoja mila!“

Vladko pogleda doli in res vidi vse to, kar mu sv. Peter pravi. Potem reče: „Nè, nè! To ne sme biti! Jaz moram takój k njim doli na zemljo, da je utolažim. Lepo se ti zahvalim, sv. Peter, za vse, kar si mi pokazal in povedal.“ To rekši, zdirja na svojih sanéh domóv in v tem hipu se vidi zopet v svojej postelji. Ko oči odpre, ugleda poleg sebe plakajoča se roditelja in sestrico, ki kleči ob njegovem vzglavji, in še jednega človeka, ki je bil zdravnik.

„Ne jokajte za menój, dobri moj oče in mati in ti ljuba sestrica moja, jaz se zopet vračam k vam. Za zdaj še ne grem v nebesa, ostanem še pri vas!“

Na to reče zdravnik: „Hvala dobremu Bogu, ozdravil bode Vladko, bolezen se je dobro prelomila; pomagla mu je njegova mlada in krepka narava!“

Zdaj je bilo veliko veselje v hiši. Vladkovo zdravje se je vse po malem boljšalo in naposled je popolnoma okreval. Ali čudno! niti danes pravo ne zna, ali se je res v nebesa vozil, ali se mu je le sanjalo, ali kako je bilo z njim? — In kaj mislite vi, otroci ljubi, kaj in kako je to bilo?

(Iz „hrvaščine“ prel. Iv. Tomšić.)

Podlasica in golobica.

(Basen.)

Golobica, videč podlasico, da vže po več dni vsacega jutra svoje mladiče na drugo mesto prenaša, reče jej: „To delaš zato, da bi jih tvoji sovražniki ne našli. Kdo te je učil tolike previdnosti?“ — „Ti sama,“ odgovori jej podlasica, „videla sem namreč, da ti svoje mlade vedno samó na jednom mestu vzgajaš, pa ti jih vselej vzemó.“

Največja modrost je opameteti se na tujej nesreči.

J. B.